

(א) [לקמן נה: ט] [עין פרש"י ציננות קבד. ד"ה תלמא], א לעיל מו: ט"ז, (ד) יצמות עו. [מסכתא יצמות פי"ד, ט] [לעיל מו: יצמות עו.], ו [ל"ז להדיה], ז [ל"ז להדיה], ח [ל"ז להדיה], ט [ל"ז להדיה], י [ל"ז להדיה], י"א [ל"ז להדיה], י"ב [ל"ז להדיה].

עיון רש"י

מרי"ץ [מדר"ר]. ר"ת. מל"ץ. פנינים.

מובן רש"י

שלאפוחית. כל שלפוחית היא ושו"ה ענין אותה של דג כדאמרין במ"א ע"ו (מ) בשליפותה, גבי עברי דגים, ואם על בנתה כלה עשיה אשכנזית, משנת מורי (ובח"ס). דההילע כבד. ש"ס זה תולעין (הפרדס ע"י קמ"ב). ג' רגלים. שהיו תלמידי המניס הנקב"ס למעט דבשה הלכת פסח בכתה, ובמחנות הגאונים מלאמי כל הן ריגול דלמורא אינו יום שמת בו דמס גדול קובעם אורו לכבוד ומדי שנה בשנה כשמגיע אורו יום מתקבלים תלמידי המניס מכל סביביו וזאת על קביו עם שאר העם להשיב עיניהם עם (בבבוח קב). דסריבן להדיה. דמפני להדיה על ידי סירכא (הפרדס ע"י קמ"א). לית להו בדיקורתא. שערבא זו מתמנה נקב היא צאה שממון שהריאה שואבת כל מיני מנקה והשקפה נעשה על בנתה כמין גלייריא ויולא מעט מעט דין הנקב נקפה ונעשה קרום, כן מלאמי בתשובת הגאונים, ואש"פ שהוא סוסם הנקב ואין מוג'א רוח הא' אמתן קרום שעלה ממנת מכה בריאה אלו קרום שסופו ליסתר (לע"ו ח). שהוא שוחת. שמתממות המאהו יולא דין הנקב יפאשו אלו דין הנקב יפאשו אלו יורה מן וק"ל (מגינה) אלו כבנת זרע שאין יורה כחן אלו מזרע (בבבוח עו). דאינו קרום. משום דהכל מופת (בבבוח עו). שסופו ליסתר (לע"ו ח). וכבד שותמחה. שנקובה במקום דבוקה ע"ה כבד ומיזר הכבד סותר חת הנקב (לע"ו ח).

שיטה מקובצת

אן שלפוחית האם שהולד מונח בה: טן במושבו מן הדופן ומפיק לריאה מן הדופן הסידי: א אילו אנקיב דופן להדיה ריאה כנגד נקב הריאה: ז פני לישון פוסע: טן שמה היו כבכל נקבו הדקן ויש מתירין ומפרישין דהיינו שלפוחי"ה הסידי: ו דחליש פומיה היינו כבאל: ו וכן נראה מדפרידן לעיל על אהעלתה צמחים: ז וטמא ח"ו זה רבינא טמא שבכל התלמוד:

אלו טרפות פרק שלישי חולין

מח.

**עין משפט
נר מצוה**

קב א מיי פ"ח מהל' שמיטה ה"י מה סמג עשין פב טוש"ע י"ד סי' מה סעי' ב: קב ב מיי פ"ו מהל' שמיטה ה"י מה סמג עשין פב טוש"ע י"ד סי' מה סעיף ד: קב ג מיי שם פ"ו ה"ה סמג שם טוש"ע י"ד סי' לט סעיף כב וע"ש: קב ד ה מיי שם הלכה ג ד ופ"ח ה"י ו טוש"ע שם סעיף יח: קב ו מיי פרק ט מהל' אסורי ביאה ה"ה סמג לאחין קי טוש"ע אה"ע קימון ה סעיף ד: קב ז מיי פ"ו מהל' שמיטה ה"י מה סמג עשין פב טוש"ע י"ד סי' לו ס"ג: קב ח מיי פ"ו מהל' שמיטה ה"י מה סמג עשין פב טוש"ע י"ד סי' לו סעי' ד:

הגהות הב"ח

(א) גמ' וטרפה (א"ע) ללא קא מפקא (זקא) מא"מ וי"ב ס"א אין זה:

רבינו גרשום

שלאפוחית זו האם כדבעינן למימר [לקמן דף נה:]: ריאה הסמוכה לדופן כלומר דסרוכה לדופן. העלתה צמחין חוששין לה שמתא דחליש פומיה כלומר סכינא חרפא: כאן במקום רביית כלומר עומדת ברוחן וזו מקום חתוכה דאינו דאמרין מירוב דדקן וסרוכה לדופן אבל [שלאן] במקום רבייתא מייחין סכינא דחליש פומיה [באניו גופיה]. ורב נתמן בריה דרב יוסף בדיק לה בפשוט כלומר אע"ג דאיכא ריעותא בדופן בדיק לה בפשוט אי לא שלט ביה ויקא כשרה ואי לא טרפה. אבל הכא אי האי אינקיב טרפה אי האי אינקיב טרפה כלומר אי האי אונא אינקיב טרפה אי האי אונא אינקיב פסול אינקיב פסול מפני [שהוא] שוחת כלומר ואינו יורה כחן ולענין כרות פסכה מיידי. נחתם כשר מפני שהוא מוליד (ב) כלומר דאינקיב א"י סביך בטרעם שאין למרה דמגין לה נקב הדופן נמי לא מיטרפא בשביל דופן אלא מטעם שאין לריאה שניקבה להדיא לסתום הנקב. אקפן אונא כליי אני אהיה לך ערב בשוקא:

(א) נכלה לז"ל מהל' לאו למעוטי ס"ג. כלומר דלי נקיב אפי' סביך צנינאל טרפה.

שלאפוחית. אוקרום שהולד מונח בה ובלע"ו מרי"ץ. לקמן צפירקין דף נה: תניא היא האס היא טרפחת היא שלפוחית: ואסרו להם לא גרסינן. ובשני הרגלים לא אמרו להם כלום ובשלישי עמדו למנין ורבו המתירין והתירוהו: **הסמוכה לדופן.** דבוקה צללעות: אין

שלאפוחית שלה כשרה התליע כבד שלה זה היה מעשה ועלו עליה בני עסאי ג' רגלים ליבנה לרגל שלישי בהתירוהו להם: **אמר רב יוסף בר מניומי** אמר רב נתמן ריאה הסמוכה לדופן אין חוששין לה העלתה צמחים חוששין לה מר יהודה משמיה דאבימי אמר יאחד זה ואחד זה חוששין לה היכי עבדינן אמר רבא רבין בר שבא אסברה לי מייחנין סכינא דחליש פומיה ומפריקין לה אי איכא ריעותא בדופן תלינן בתר דופן ואי לא מחמת ריאה היא וטרפה (ב) ואע"ג דלא קא מפקא זיקא רב נתמיה בריה דרב יוסף בדיק לה בפשוט אמר ליה מר זוטרא בריה דרב הונא בריה דרב פפי לרבינא הא דרב נתמיה בריה דרב יוסף אתון אהא מתנינו לה אנן אדרבא מתנינן לה (ג) דאמר רבא הני תרתי אונג דריאה דסריבן להדי לית להו בדיקורתא לאכשורי רב נתמיה בריה דרב יוסף בדיק לה בפשוט מתקיף לה רב אשי האי מאי בשלמא הכא תלינן בדופן וכשרה אבל התם אי האי נקיב טרפה ואי האי נקיב טרפה ומי אמר רב נתמן הכי והאמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נתמן ריאה שנקבה ודופן שותמחה כשרה לא קשיא התם במקום רבייתא הכא שלא במקום רבייתא והיכא מקום רבייתא חיתוכי דאינו גופא אמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נתמן ריאה שנקבה ודופן שותמחה כשרה אמר רבינא והוא דסביך בבשרא אמר ליה רב יוסף לרבינא ואי לא סביך מאי טרפה אלמא אמרינן נקובה היא אי הכי כי סביך נמי דהא (ד) יתניא ניקב פסול מפני שהוא שותת נסתם כשר מפני שהוא מוליד וזהו פסול שחוזר להכשירו וזהו למעוטי מאי לאו למעוטי כה"ג לא למעוטי אוקרום שעלה מחמת מכה בריאה דאינו קרום מתקיף לה רב עוקבא בר חמא אילו אינקיב בדופן להדה מאי טרפה ליתני נקובת הדופן ולישעמיק הא (ה) דאמר רב יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן מרה שניקבה וכבד שותמחה כשרה אילו אינקיב כבד (ו) להדה מאי טרפה ליתני נקובת הכבד אלא כי ניקבה דלאו מיניה מיטרפא לא קתני ה"ג כיון דלאו מיניה מיטרפא לא קתני מיניה רבה בר בר חנה משמואל העלתה צמחין מהו א"ל כשרה א"ל אף אני אומר כן אלא שהתלמידים מזדונין בדבר דאמר רב מתנא מליא מוגלא טרפה מים זכים כשרה אמר ליה ההיא כבוליא אתמר רבי יצחק בר יוסף הוה קאזיל בתריה דרבי ירמיה בשוקא דטבחי חזנהו להנך דקיימין צמחי צמחי אמר ליה לא בעי מר אומצא אמר ליה לית לי פריטי אמר ליה אקפן אונא אמר ליה מה אעביד לך דכי אתו לקמיה דרבי יוחנן משדר להו לקמיה דרבי יהודה ברבי שמעון דמורי בה משמיה דרבי אלעזר ברבי שמעון להיתירא וליה לא סבייא ליה אמר רבא כי הוה מסגינן בתריה דרב נתמן (ז) בשוקא דגלדאי

דגלדאי לאו: רונה היה לדעת אם יכשירה ואם לאו: לית לי פריטי. דוחהו היה: אקפן אונא. הטבחים יקיפו לי בצמנה כמו [אבות פ"ג מע"ז] המנווני מקיף לשון אמנה: וליה לא סבייא ליה. לרבי יוחנן לא סבייא ליה לאכשורי ומיטרף נמי לא הוה טריף לה ניהלייהו דלא שמיעא ליה מרביה: מסגינן. אוליין. זמסגי לשון פוסע: דגלדאי

